

Dumnezeul salvării

Adrian Păunescu

Închide fereastra, perdeaua o lasă,
Dă zgomotul mării afară din casă,
Dă-mi voie s-așez fruntea mea pe-al tau pântec,
S-ascult al rodirii și-al tainelor cântec.

Să fiu tot o rană, să fii tot o rană,
Materia-n fierberea ei grosolană,
Să trecem în moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie,
Ești cea mai fierbinte și dulce femeie,
La noapte, plângând lângă tot ce mă doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă și vino,
Nestinso, neblândo și iar nestrăino,
Pereche de umbră noptateca pune
În contul durerii că ești slăbiciune.

Că inima-mi pică din piept și mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă,
Că norii se-adună și vremea se strică
Și eu, stâd sub grijă, te țin ca pe-o fiică,

Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea,
Îmi ești dulcea unbră, impasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluții greșite,
Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi răzătoare, fii azi optimistă,
Soluția bună e-n noi și există
Și dacă, iubito, femeie visată,
Ar fi să ne stingem curând, nu odată.

Din dragostea noastră nebună și bună,
Cu marea în casă, și-n pat arși de lună,
Eu știu că s-or naște sub cinice astre
Alți doi să repete-ntrebările noastre.

Ți-ai naște copilul, ți-aș naște copila,
În pumni de olar ar surâde argila
Și dacă nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă.

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naște el, vindecător Dumnezeu,
Pe tronuri sărace suindu-și ființa
Ar face să cânte prin noi suferința.

Iubito, amână secunda fatală,
Să dăm alor noștri și dramă și boală,
Copiilor noștri să dăm să învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă,
Vreau liniște, liniște, marea m-apasă.
Vreau moartea să vină să lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Și mută din tine în mine durerea,
Că tot ți-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchină și crede, în mine te mută,
Cu jale cu tot și cu clipa temută.

Și dacă se-ngăduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinși mergi și sparge fereastra,
Să intre barbara și turburea mare
Prin noi în pământul pe care nu-l doare.

Să intre săratele zbateri și unde
Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ți treacă de coapsă,
Căci marea e singura lumii pedeapsă,

Să rupă, în val, santinele de veghe,
Căci marea e singura morții pereche,
Să vină fatal, consfințind cu toți solii
Mutarea în mine a dramei și bolii.

Să vină să stingă cu tot vicleșugul
Și lampa din casă și ochii și rugul
Și-apoi să mă ducă departe, departe,
Sătulul de viață, bolnavul de moarte.

Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cegă
Din Marea Niponă, din Marea Norvegă,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare.

Iubito de neguri, inbito de lună,

Iubito de taină și jale-mpreună,
Iubito de carne, iubito de șoapte,
Suav miazăzi și brutal miazănoapte,

Dar astea sânt simple și bune cuvinte,
Sânt legile care fac vieți și morminte,
Dar astea nimic nu înseamnă când vine
O grijă la mine și moartea la tine.

Apleacă-ți ființa prin ceața albastră
Să naștem salvarea din dragostea noastră
Și roagă-te fiului tău ce e-n tine,
Să vină mai repede, să-ți fie bine.

Să vină să urle că mama și tatăl
Îi sânt duși la moarte; el șovăie, iată-l,
Dă sângele tău, pur și tânăr, să-l crească
În ritm fără pauză neomenească.

Dă pântecul tău, rodniciei, seminței,
Fii gazda nu bolii, ci vieții, ființei,
Tu meriți pământul să-ți stea sub picioare,
Regină prea blândă și nemuritoare.

Din mare să-ți bată mătânii catârgul,
Cum buzele tale își tinguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit și te știe
Și ești bucurie, și ești tragedie.

Hai, vino, în liniștea mea neguroasă,
Dă zgomotul mării afară din casă
Și-n larmele lumii și-n templele mării
Să naști Dumnezeuul cinstit al salvării.